

γ'. ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΥΛΗΣ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Μέσα στη γενική εικόνα τῶν κόσμων τῶν θεωριῶν τῆς Φυσικῆς τοῦ 20οῦ αἰῶνα ἀπάνω στο πρόβλημα τῆς Ὑλης ἔχει τὴ θέση του καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἄλλης μεγάλης θεᾶς τῆς Φυσικῆς τῆς ἐποχῆς μας, πὺ πρόβαλε στὸν δρίζοντα τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Κόσμου στὰ τρία τέσσερα τελευταῖα δεκάχρονα, τὸ πρόβλημα τῆς Ἀντιύλης. Τοὺς δρίζοντες τῆς Φυσικῆς πρὸς τοὺς κόσμους τῆς Ἀντιύλης ξάνοιξαν γιὰ πρώτη φορὰ στὸ ἐπιστημονικὸ πνεῦμα ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος οἱ μεγαλόπνευστες θεωρίες τοῦ πρώτου μεγέθους ἀστρου τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος τῶν μεγάλων φυσικῶν τοῦ Κόσμου τοῦ 20οῦ αἰῶνα, τοῦ Dirac.

Σὲ ἀνακοίνωσή του τῆς 6 Δεκέμβρη 1929 πρὸς τὴ Βασιλικὴ Ἐταιρία τοῦ Λοντίνου ὁ Dirac ἔθεσε, πρῶτος στὴν Ἱστορία τοῦ Πνεύματος, τὸ ζήτημα τῆς ὑπαρξῆς ἀρνητικῆς ἐνεργείας μέσα στὸ Σύμπαν, δηλαδὴ τῆς ὑπαρξῆς τῆς Ἀντιύλης. Μὲ τὴν ἀνακοίνωσή του αὐτὴ ὁ Dirac ξάνοιξε στὴ Φυσικὴ τὸ δρόμο πὺ ἀκολούθησε στὰ τελευταῖα 30 — 35 χρόνια τῆς. Σὲ νεώτερο δημοσίευσμά του τῆς 29 Μάρτη 1931 ὁ Dirac ἔθεσε τὸ ζήτημα τῆς ὑπαρξῆς τοῦ θετικοῦ ἠλεκτρονίου. Τοῦ ἠλεκτρονίου μὲ ἀντίθετο ἠλεκτρικὸ φορτίο ἀπὸ τὸ ἀρνητικὸ φορτίο τοῦ ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γνωστοῦ ἠλεκτρονίου, τοῦ ἀρνητικοῦ ἠλεκτρονίου (μὲ φορτίο ἀρνητικοῦ ἠλεκτροισμοῦ). Τὸ θετικὸ αὐτὸ ἠλεκτρόνιο ὁ Dirac ἐπρότεινε νὰ ὀνομαστῆ «ἀντιηλεκτρόνιο».

Μὲ τὸ δημοσίευσμά του αὐτὸ ὁ Dirac ἔθεσε καθαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἐκμηδενισμοῦ τῆς Ὑλης (τῆς ἐνεργοποίησης τῆς Ὑλης) καὶ τῆς ὑλοποίησης τῆς Ἐνεργείας. Στὸ ἴδιο δημοσίευσμα ὁ Dirac ἐτόνιζε: «Ὑπάρχει πιθανότητα στὶς κανονικὲς ἀρνητικὲς καταστάσεις τῶν πρωτονίων νὰ ἐμφανίζεται ὡς κατάσταση καὶ ἐν' ἀντιπρωτόνιο.» Οἱ νεώτερες ἀνακαλύψεις τῆς ἀτομικῆς Φυσικῆς ὡδήγησαν στὴν ἀπόλυτη ἐπιβεβαίωση τῶν θεωριῶν αὐτῶν τοῦ Dirac.

Στὰ 1920 ἡ ἀτομικὴ Φυσικὴ ἐγνώριζε ὡς βασικὰ συστατικὰ τοῦ Ἀτόμου μόνον τὰ πρωτόνια καὶ τὰ ἠλεκτρόνια μὲ ἀρνητικὸ ἠλεκτροισμό. Στὰ 1932 ἀνακαλύφθηκε τὸ νετρόνιο. Καὶ στὰ 1930 — 1931 οἱ ἐπιστημονικὲς ἐρευνες ὡδήγησαν στὴν ἀνακάλυψη τῶν ποσιτρονίων, τῶν θετικῶν ἠλεκτρονίων τῆς θεωρίας τῆς ἀρνητικῆς ἐνεργείας τοῦ Dirac. Μ' ἐπιστημονικὰ πειράματα μέσα στὶς σφαῖρες τῆς Φυσικῆς τῶν ἀερίων ἀποδείχθηκε ἡ ὑπαρξὴ ἐνὸς ἀρνητικοῦ ἠλεκτρονίου καὶ ἐνὸς θετικοῦ ἠλεκτρονίου καὶ κατωρθώθηκε ν' ἀποδειχτῆ ἡ δυνατότητα τῆς ὑλοποίησης τῆς Ἐνεργείας. Ἐπίσης στὴ 1933 τὸ ζεῦγος τῶν Curie, σὲ συνεργασία μὲ τὸ φυσικὸ J. Tibauid, κατώρθωσε ν' ἀποδείξη τὴν ἐκμηδένιση τῆς Ὑλης (ἀποῦλωση ἢ ἐξαῦλωση). Ἐτσι ὁ Dirac ἦταν σὲ θέση ν' ἀνακοινώσῃ στὸ συνέδριο τῆς Φυσικῆς τῶν Βουξελῶν τοῦ Ὀκτώβρη 1933 σχετικά μὲ τὶς θεωρίες του τοῦ θετικοῦ ἠλεκτρονίου

(ποσιτρονίου) τὰ ἐξῆς: «Ἡ πρόσφατη τελευταία ἀνακάλυψη τοῦ θετικοῦ ἠλεκτρονίου ὠδήγησε πάλι τοὺς φυσικοὺς νὰ προσέξουν μιὰ παλιὰ θεωρία, τῆς θεωρίας τῶν καταστάσεων τῆς ἀρνητικῆς ἐνεργείας τοῦ ἠλεκτρονίου: Τ' ἀποτελέσματα τῶν πειραματικῶν ἐρευνῶν ἐπέτυχαν ὡς τώρα ν' ἀποδείξουν, πὼς συμφωνοῦν ἀπόλυτα μὲ τὶς προβλέψεις τῆς θεωρίας αὐτῆς.»

Κατὰ τὶς θεωρίες τοῦ Dirac τὰ μόρια καὶ τὰ ἀντιμόρια τοῦ Ἄτόμου ἔχουν θετικὲς κινητικὲς ἐνέργειες. Στὰ 1935 ὁ Γιαπωνέζος φυσικὸς Jukawa πρῶτος ἐμίλησε γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὑπαρξῆς τῶν «μεσονίων». Καὶ στὰ 1937 κατορθώθηκε νὰ ἐπιβεβαιωθῇ μ' ἐπιστημονικὰ πειράματα ἡ ὑπαρξὴ μέσα στὸ Σύμπαν τῶν ἀπειροελάχιστων μορίων τοῦ Ἄτόμου, ποὺ ὠνομάστηκαν «Μεσόνια». Στὰ 1955 — 1956 ἀνακαλύφθηκαν τ' ἀντιπροτόνια καὶ τ' ἀντινετρόνια, τὸ νετρόνιο καὶ τὸ ἀντινετρόνιο.

Ὅλες οἱ μεγάλες ἀνακαλύψεις καὶ κατακτήσεις τῆς Φυσικῆς τοῦ 20οῦ αἰῶνα, οἱ ἀνακαλύψεις καὶ κατακτήσεις τῶν θεωριῶν τῆς Σχετικότητας, τῶν Κβάντων, τῆς Κυματομηχανικῆς, τῆς Κβαντομηχανικῆς, τῆς Μητρομηχανικῆς, τῶν σχέσεων ἀβεβαιότητας, τοῦ Δυϊσμοῦ τῶν ἀπειροελάχιστων μορίων τοῦ Ἄτόμου ὡς «σωματιδίων» καὶ «κυμάτων», τῶν ἠλεκτρομαγνητικῶν πεδίων, τῶν πεδίων τῆς ἀρνητικῆς ἐνεργείας κ.λ.π. ὠδήγησαν στὰ ὑψηλὰ κορυφῶν τῶν θεωριῶν αὐτῶν, τῶν κορυφῶν τῆς σύνθεσης τῶν γενικῶν εἰκόνων τῶν δύο κοσμοθεαινῶν τοῦ Σύμπαντος, τῆς Ὑλης καὶ τῆς Ἀντιύλης.

Ἡ ἀτομικὴ Φυσικὴ τῆς ἐποχῆς μας δίνει τὴ γενικὴ συνθετικὴ εἰκόνα τοῦ Ἄτόμου (τοῦ ἀτόμου τῆς Ὑλης). Στὸ κέντρο τοῦ Ἄτόμου εἶναι ὁ πυρήνας του, ὅπου τὰ πρωτόνια καὶ τὰ νετρόνια συνδέονται μεταξὺ τους. Γύρω ἀπὸ τὸν πυρήνα, καὶ μάλιστα σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις, περιστρέφονται τὰ ἠλεκτρόνια, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς παγκόσμιας Βαρύτητας, καὶ καλύπτουν τὸ θετικὸ κεντρικὸ φορτίο μιᾶς ἀτμόσφαιρας ἀρνητικοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τῆς Ὑλης φέρνει στὸ Πνεῦμα τὴν ἀντίστοιχη εἰκόνα τῆς Ἀντιύλης. Τὰ μόρια (τῆς Ὑλης) καὶ τ' ἀντιμόρια (τῆς Ἀντιύλης) στὴν εἰκόνα αὐτὴ δὲ διαφέρουν μεταξὺ τους παρὰ μόνο στὸ ἠλεκτρικὸ φορτίο τους καὶ στὴ στιγμή τοῦ μαγνητισμοῦ τους.

Ἡ γενικὴ συνθετικὴ εἰκόνα τοῦ Ἀντιατόμου (τοῦ ἀτόμου τῆς Ἀντιύλης) εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Στὸ κέντρο τοῦ Ἀντιατόμου εἶναι ὁ ἀντιπυρήνας του, ὅπου τ' ἀντιπροτόνια καὶ τ' ἀντινετρόνια συνδέονται μὲ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν μεσονίων $\pi - \pi^- + \pi^+$. Γύρω ἀπὸ τὸν ἀντιπυρήνα, καὶ συχνὰ μάλιστα σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, περιστρέφονται, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς Βαρύτητας, τ' ἀντιἠλεκτρόνια καὶ καλύπτουν τὸ κεντρικὸ ἀρνητικὸ φορτίο μιᾶς ἠλεκτρικῆς ἀτμόσφαιρας θετικοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Ἡ Φυσικὴ τῆς ἐποχῆς μας θέτει τὸ ἐρώτημα: Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τοῦ Ἀντιατόμου, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ χαραχθῇ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς πρὸ πάντων θεωρίας τοῦ Dirac, τῆς θεωρίας τῆς ἀρνητικῆς ἐνεργείας, ἀνταποκρίνεται στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα; Μὲ ἄλλους λόγους ἡ Ἀντιύλη

ἔχει ὄντολογικὴ ὕπαρξη; Ὑπάρχει ἀντικειμενικὰ μέσα στὸν πραγματικὸ ἐξωτερικὸ φυσικὸ Κόσμο;

Ἡ ἀπάντηση τῆς σύγχρονης Φυσικῆς στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ἡ ἐξῆς: Εἶναι δυνατὴ ἡ ἀντικειμενικὴ ὕπαρξη τῆς Ἀντιύλης, ἂν ᾖ δυνατὴ ἡ δημιουργία της. Ἡ δημιουργία ὅμως τῆς Ἀντιύλης εἶναι δυσκολώτατη. Κατὰ τὶς θεωρίες τῆς Φυσικῆς τοῦ καιροῦ μας ἡ δημιουργία τῆς Ἀντιύλης προϋποθέτει καὶ ἀπαιτεῖ θερμοκρασία πολλῶν ἑκατομμυρίων βαθμῶν. Ἡ θερμοκρασία αὐτή, κατὰ τὶς σχετικὲς θεωρίες τῆς σύγχρονης Ἀστροφυσικῆς, ὑπάρχει σήμερὰ μόνο μέσα σὲ ὠρισμένους ἀστρικούς κόσμους. Καὶ ἡ σύγχρονη Φυσικὴ παραδέχεται τὴ θεωρία τῆς ταυτότητας τῆς Ὑλης καὶ τῆς Ἀντιύλης καὶ συνεπῶς δὲ θεωρεῖ ὡς παράλογη καὶ ἀβάσιμη τὴν ἰδέα τῆς δυνατότητας τῆς ὕπαρξης ἀστρικών κόσμων μέσα στὸ Σύμπαν, γαλαξιών μὲ σύνθεση καὶ συγκρότηση ἀπὸ ἀντιύλη. Ἀλλ' ἡ θεωρία αὐτὴ στὴ σημερινὴ κατάσταση τῆς Ἐπιστήμης εἶναι μόνο μιὰ καθαρὰ ἐπιστημονικὴ ὑπόθεση. Ἡ Ἐπιστήμη κι' ἐδῶ ὁμολογεῖ, πῶς βρίσκεται στὰ ὅρια τοῦ Ἀγνώστου καὶ τοῦ αἰωνίου Μυστηρίου.

Ἀλλὰ κι' ἐδῶ ὁ φιλοσοφικὸς Στοχασμὸς ἔχει νὰ παρατηρήσῃ, πῶς ὅλη ἡ Ἱστορία τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος, καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Φιλοσοφίας, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐνσυνείδητης ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου ἀπάνω στὴ Γῆ καὶ ὡς σήμερὰ, δὲν εἶναι παρὰ ἀτέλειωτη Ἱστορία πνευματικῶν ὑποθέσεων κι' ἐπιστημονικῶν ἐπαληθεύσεών τους. Ἡ Μεταφυσικὴ, ὑψωμένη στὸ φῶς τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας καὶ ἁρμονίας τοῦ Σύμπαντος, προσανατολίζεται πρὸς τὴ θεωρία τῆς πραγματικῆς ὕπαρξης μέσα στὸ Σύμπαν τῆς Ἀντιύλης, ὡς μιᾶς μορφῆς τοῦ αἰωνίου μυστηρίου τῆς οὐσίας τοῦ ἀπολύτου ὄντος (Πραγματικοῦ). Γιὰ τὸ Δημιουργικὸ Πνεῦμα δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀπολύτως ἀμφιβολία, ὅτι ἡ Ἐπιστήμη θὰ κατακτήσῃ, πολὺ σύντομα στὸ μέλλον, καὶ τὸν κόσμον τῆς Ἀντιύλης. Κι' ἐδῶ ἔχουν τὴ θέση τους, σχετικὰ μὲ τὶς δυνατότητες καὶ τὸ δημιουργικὸ ἔργο τῆς Ἐπιστήμης, οἱ λόγοι τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ φυσικοῦ J. J. Thomson: «Δὲν ὑπάρχουν ὠρισμένα καὶ ἀκριβῆ ὅρια τῆς Ἐπιστήμης. Κάθε ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη δὲν εἶναι ἓνας σκοπός, δὲν εἶναι ἓνα τέρμα, ἀλλὰ μιὰ πλατεῖα λεωφόρος ποὺ ὀδηγεῖ σὲ ἄλλες ἀνεξερεύνητες χῶρες. Ὅσο θὰ ὑπάρχῃ ἡ Ἐπιστήμη, θὰ ὑπάρχουν πάντα ἀναρίθμητα ἄλυτα προβλήματα ποὺ θὰ ζητᾶνε τὴ λύση τους. Δὲ θὰ ὑπάρξῃ ποτὲ κίντυνος οἱ φυσικοὶ νὰ μείνουν χωρὶς δουλειά.» Τὸ ἀπόλυτο ὄν εἶναι ἀπειρο κι' αἰώνιο. Καὶ ἡ οὐσία τοῦ ἀπείρου κι' αἰωνίου ὄντος, γιὰ τὸ πεπερασμένο Ἀνθρώπινον Πνεῦμα, εἶναι τὸ ἀπειρο κι' αἰώνιο Μυστήριον. Ἀλλ' ἡ ἀνθρώπινη ἐσωτερικὴ πνευματικὴ Ἐμπειρία, ἡ Ἐμπειρία τῆς φυσικῆς πνευματικῆς ἐνόρασης τοῦ θεϊκοῦ στὴ φύση τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου, ἐνορᾷ σὲ κάθε στιγμὴ πρὸς τὴν καὶ βεβαιώνει, πῶς ἡ δημιουργία εἶναι τὸ βαθὺ κι' αἰώνιο μυστικὸ τοῦ ἀπολύτου, ἀπείρου κι' αἰωνίου ὄντος. Τὸ φῶς τοῦ αἰωνίου κοσμικοῦ Μυστηρίου! Μόνο ἡ δημιουργία ὑψώνει στὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο Φῶς, στὴν ἀπόλυτη κι' αἰώνια Ἀλήθεια. Ἡ δημιουργία εἶναι τὸ Ἀπόλυτο, τὸ Αἰώνιο.

Τὸ Μυστήριον καὶ τὸ Φῶς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀθανασία. Μ' ἓνα λόγο ὁ Θεός.
 Ὁ Θεός, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ Παντός!

δ'. Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ.

1. Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

Ἡ κίνησις τῆς Ἱστορίας, ἐτονίσσαμε στὴν ἀρχὴ τοῦ Μέρους αὐτοῦ, εἶναι διαλεκτικὴ. Ὁ κύριος παράγοντας τοῦ διαλεκτικοῦ Γίγνεσθαι τοῦ Κόσμου εἶναι ὁ αἰώνιος μέσα στὰ βάθη τοῦ ὄντως ὄντος πόλεμος τῶν δημιουργικῶν καὶ ἀντιδημιουργικῶν δυνάμεων τῆς Ζωῆς. Ὁ αἰώνιος πόλεμος τοῦ Φωτός καὶ τοῦ Ζόφου, τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου, τῆς Ἀλήθειας καὶ τοῦ Ψεύδους.

Ὁ μεγάλος Ἀγγλος φιλόσοφος Francis Bacon (1561 — 1626), στὴ Νέα Λογικὴ του, τὴ λογικὴ τῆς Ἐμπειρίας καὶ τῆς Ἐπαγωγῆς, τὴν ἀντίθετη πρὸς τὴ λογικὴ τοῦ Ἀριστοτέλη, τὴ λογικὴ τῆς Ἀπαγωγῆς, μιλάει γιὰ τὸν παράγοντα τῶν πλάνων τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος (τῶν «εἰδώλων» στὴ γλώσσα του) στὴν Ἱστορία τοῦ Κόσμου. Ὁ Ἀνθρώπος, ὡς πεπερασμένο ὄν, πέφτει πολὺ συχνὰ σὲ μικρὰς ἢ μεγάλας, ἀλλὰ πάντα δραματικὰς καὶ τραγικὰς πλάνες, μέσα σὲ πνευματικὰ σκοτάδια. Στὴν κατάστασι αὐτὴ ὑψώνει ὡς βασικοὺς κανόνες τῆς ζωῆς του μέσα στὸν Κόσμον καὶ λατρεύει ὡς θεοὺς του ὠρισμένες ἰδέες, πού δὲν εἶναι ἀλήθειαι, ἀλλὰ πλάνες καὶ ψευτιές.

Ἡ πνευματικὴ Ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου μαρτυρεῖ — μὲ σωροὺς ἐρειπίων καὶ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ δακρύων — πὼς ἡ Ἀνθρωπότητα σ' ὅλες τὶς ἐποχὰς τῆς καὶ προπάντων στοὺς τελευταίους αἰῶνες τῆς ὑψώσεως σχεδὸν σὲ θρησκεία τὴ λατρεία ἑνὸς «Εἰδώλου», ἑνὸς «Σκιάχτρου», τοῦ σκιάχτρου τῆς Ὑλῆς, ὡς δῆθεν ἀπόλυτης Πραγματικότητος καὶ Ἀλήθειας.

Μὲ τὴν πλάνην τῆς θεωρίας τῆς Ὑλῆς, ὡς μοναδικῆς ὄντολογικῆς πραγματικότητος, ἐκυριάρχησε τοὺς τελευταίους αἰῶνες καὶ προπάντων στὸ 19ο αἰῶνα σ' ἓνα μεγάλο μέρος τῆς λεγόμενης πολιτισμένης Ἀνθρωπότητος τὸ κράτος τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ ἀπολύτου μονιστικοῦ Ὑλισμοῦ, τόσο στὴν περιοχὴ τῆς Ἐπιστήμης, ὅσο καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Φιλοσοφίας (τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς Ἠθικῆς), μὲ τὰ πιδ μοιραῖα γιὰ ὅλον τὸν Κόσμον ἀποτελέσματα.

Ἀλλ' ὁ νόμος ὅλων τῶν νόμων τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἱστορίας εἶναι ὁ νόμος τοῦ Φωτός καὶ τῆς Ἀλήθειας — μέσ' ἀπὸ σκοτάδια — τῆς ἀληθινῆς Ζωῆς καὶ τῆς ἀληθινῆς Δημιουργίας. Καὶ ὁ νόμος τοῦ Φωτός καὶ τῆς Ἀλήθειας, ἀργὰ ἢ γλήγορα, θριαμβεύει κα' ἐπιβάλλει τὶς πιδ σκληρὰς κυρώσεις σ' ὅλους τοὺς πιστοὺς τοῦ κράτους τῶν Εἰδώλων, τοῦ Ψεύδους καὶ τοῦ Ζόφου. Τὸ κράτος τοῦ Ψεύδους καὶ τοῦ Ζόφου εἶναι πάντα ἐφήμερον καὶ στὸ

πέρασμά του ἀπὸ τῆ σκηνῆ τοῦ θεάτρου τῆς ζωῆς τοῦ Κόσμου σωριάζει μόνο ἐρείπια ἀπάνω στὰ ἐρείπια καὶ ποτίζει τῆ Γῆ μ' αἷματα καὶ δάκρυα. Καὶ ἡ αἰώνια αὐτὴ μοίρα τοῦ κράτους τοῦ Ψεύδους καὶ τοῦ Ζόφου ὑπῆρξε καὶ ἡ μοίρα τοῦ κράτους τοῦ Ψεύδους καὶ τοῦ Ζόφου τοῦ Ὑλισμοῦ τῶν τελευταίων αἰώνων στὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κόσμου.

Τὸ κράτος τοῦ Ζόφου τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ὑλισμοῦ, γιὰ εἰδικούς λόγους, τὴν ἐπικράτησε στὴ ζωὴ τῆς Εὐρώπης τοῦ πνεύματος τῶν πνευματικῶν εἰδώλων, τῶν πλανῶν καὶ τῶν ψευδῶν στὴν Ἱστορία τοῦ Πνεύματος καὶ κυρίως στὶς σφαῖρες τῆς Ἐπιστήμης, ἐκυριάρχησε προπάντων στὸ 19ο αἰώνα σ' ἓνα πολὺ μεγάλο μέρος τῆς Ἀνθρωπότητας. Ἀλλ' ὁ 20ὸς αἰώνας ὠδήγησε στὸ Φῶς καὶ στὴν Ἀλήθεια μὲ ἀποτέλεσμα τὴν τελεία καὶ ὀριστικὴ χρεωκοπία τῆς ὕλιστικῆς κοσμοθεωρίας.

Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ στὴν περιοχὴ τῆς Μεταφυσικῆς, μ' ὅλα τὰ παρακλάδια της, τὰ παρακλάδια τοῦ ψυχολογικοῦ, τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ, καταδικάζεται σήμερα γενικὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη καὶ ἀπὸ τὴ Φιλοσοφία τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ ρόλος ποὺ ἔπαιξε στὸ παρελθὸν στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ καὶ ἡ θεμελιώδης σημασία τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας στὴν πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἀνθρωπότητας ἐπιβάλλουν τὴν ἀνάπτυξη τῶν λόγων τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ τῆς φιλοσοφικῆς καταδίκης τοῦ Ὑλισμοῦ. Πρὶν ὅμως ξανοιχτοῦμε στὴν ἀνάπτυξη τῶν λόγων τῆς καταδίκης τοῦ Ὑλισμοῦ καὶ ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη καὶ ἀπὸ τὴ Φιλοσοφία τοῦ 20οῦ αἰώνα ἐπιβάλλεται ἡ ἀνάπτυξη τῶν ὀλεθριώτατων καὶ τραγικώτατων συνεπειῶν τοῦ Ὑλισμοῦ στὴ ζωὴ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας.

ΟΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ.

Οἱ συνέπειες τοῦ Ὑλισμοῦ εἶναι καταστρεφτικώτατες γιὰ ὅλο τὸν Κόσμο, καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς Μεταφυσικῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς Ἠθικῆς. Ἡ πρώτη συνέπεια τοῦ Ὑλισμοῦ στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου εἶναι ἡ κατάρπωση καὶ καταβράθρωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Ὁ Ὑλισμός, ὅπως διαπιστώνει ἡ πνευματικὴ ἐμπειρία ὅλων τῶν μεγάλων καὶ φωτισμένων πνευμάτων ὅλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ μαρτυρεῖ ἡ πνευματικὴ Ἱστορία ὅλου τοῦ Κόσμου, γκρεμίζει τὸν Ἀνθρώπο μέσα στοὺς γκρεμνοὺς καὶ τὰ βάραιθρα τοῦ πνευματικοῦ Ψεύδους καὶ τοῦ πνευματικοῦ Χάους.

Ἡ κύρια θεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ εἶναι ἡ θεωρία, πὼς ἡ Ὑλὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀπόλυτη Πραγματικότητα — Ἀλήθεια καὶ συνεπῶς πὼς ἀπάνω στὴ θεωρία αὐτὴ πρέπει νὰ ὑψωθῆ ὀλόκληρο τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου. Ἀλλ' ἡ θεωρία αὐτή, ὅπως ἀποδείχεται μὲ ἀπόλυτη μαθηματικὴ καὶ ἀποδεικτικὴ βεβαιότητα ἀπὸ τὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα τῆς ὕψικῆς, τῆς πειραματικῆς Ἐπιστήμης τοῦ 20οῦ αἰώνα καὶ δέχεται καὶ ἡ Φιλοσοφία τοῦ ἴδιου αἰώνα, εἶναι μιὰ μεγάλη πνευματικὴ πλάνη, ἡ μεγαλύτερη πνευματικὴ πλάνη, ποὺ ἐγνώρισε ὡς σήμερα ὅλος ὁ Κό-

σμος στην περιοχή της ἀληθινῆς πνευματικῆς θεώρησης κι' ἐρμηνείας τοῦ Σύμπαντος. Τὴν πλάνη αὐτὴ ἔχουν διακηρύξει στὸ παρελθὸν τὰ μεγαλύτερα φιλοσοφικὰ πνεύματα ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ ὅλων τῶν αἰώνων καὶ διακηρύσσουν καὶ στὸ παρὸν τὰ μεγαλύτερα ἐπιστημονικὰ καὶ φιλοσοφικὰ πνεύματα τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ δὲν ἔχει καμμιά ἀπολύτως βασιμότητα, δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, δὲν εἶναι ἀλήθεια, εἶναι φριχτὴ πλάνη, ἢ πιὸ φριχτὴ πλάνη, τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος σ' ὅλη τὴν Ἱστορία του. Ἡ πλάνη ὅμως αὐτὴ ἔχει τὰ πιὸ τρομερὰ ἀποτελέσματα καὶ δημιουργεῖ τὶς πιὸ δραματικὲς καὶ τραγικὲς πραγματικὲς καταστάσεις στὴ ζωὴ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Τὸ Ψεῦδος τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ὑλισμοῦ βγάζει τὸν Ἀνθρώπο ἔξω ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο τῆς ἀληθινῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς φύσης του καὶ τῆς πραγματικῆς ὑψηλῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀποστολῆς του καὶ μόρας του, στὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν Κόσμο. Καὶ τὸ πρῶτο τρομερὸ καὶ ἀποτροπιαστικὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατάστασης αὐτῆς, ποὺ δημιουργεῖ ὁ Ὑλισμὸς στὴν πνευματικὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου, εἶναι τὸ πραγματικὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα τῆς ὑλιστικῆς κοσμοθεωρίας ρίχνει τὸν Ἀνθρώπο στὸν Ἀθεϊσμὸ καὶ γκρεμίζει τὸ θεησκευτικὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἀνθρωπότητας. Ὑλισμὸς θὰ εἰπῆ ἀποθέωση τῆς Ὑλης, ὑποταγὴ ὅλου τοῦ Κόσμου κάτω ἀπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπόλυτης κυριαρχίας τοῦ Φυσικοῦ, τοῦ Ὑλικοῦ, ἀρνηση τῆς ἀνθυπαρξίας καὶ αὐτονομίας καὶ τοῦ δημιουργικοῦ ρόλου τοῦ Πνεύματος στὴ ζωὴ τοῦ Κόσμου, ἀρνηση τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς Ἐλευθερίας τοῦ Ἀνθρώπου, ἀρνηση τῆς Ἀθανασίας τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, ὡς προσώπου, ἀρνηση τῆς Ὑπαρξῆς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἱστορία ὅλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους, ἀπὸ τοὺς πιὸ μακρυνοὺς καιροὺς τῆς ζωῆς του ἀπάνω στὴ Γῆ, φέρνει στὸ φῶς, ὅπως ἀναπτύχθηκε πλατειὰ στὸ Μέρος Β' τῆς ἐργασίας αὐτῆς, πῶς ὁ Ἀνθρώπος, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς πνευματικῆς αὐτοσυνειδησίης του στὴ ζωὴ του μέσα στὸν Κόσμο, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἀρπαγῆς ἀπὸ τὸ Θάνατο στὸ Ἄγνωστο καὶ στὸ αἰώνιο Μυστήριον τῶν πιὸ ἀγαπημένων καὶ λατρεμένων του ὄντων, ἐζήτησε νὰ βρῆ ἐν' ἀπόλυτα στέρεο πνευματικὸ στήριγμα, ποὺ ἀπάνω σ' αὐτὸ νὰ στηρίξη ἀσάλευτα τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς του μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Τὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεως του καὶ ὅλων τῶν ἐλπίδων του γιὰ τὴν ἐπιβίωσή του ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴ λύτρωσή του ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Μηδενός. Καὶ τὸ στήριγμα αὐτὸ βρῆκε καὶ οἰκοδόμησε τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημά του ὁ Ἀνθρώπος, ὁ αἰώνιος πνευματικὸς καὶ ἠθικὸς Ἀνθρώπος, μὲ σκληρότατους ἀγῶνες καὶ ὀδυνηρότατες θυσίες δεκάδων καὶ ἴσως ἑκατοντάδων χιλιάδων χρόνων μόνο ἀπάνω στὴν Ἰδέα τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν πίστη του στὴν ἀντικειμενικὴ ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀθανασίας. Καὶ τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τῆς πίστεως τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεὸ καὶ στὴν Ἀθανασία εἶναι τὸ οἰκοδόμημα τῆς Θεησκείας, ὁποιαδήποτε μορφή καὶ ἂν πῆρε (ἢ Θεησκεία) στὴν Ἱστορία τοῦ Κόσμου ἀπὸ τὶς διαφορετικὲς ψυχολογικὲς καὶ κοινωνιολογικὲς συνθῆκες κάθε λαοῦ.

Μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα ἕνα εἶναι ἀπόλυτα βέβαιο. Ἡ ἀλήθεια τῆς Θρησκείας, ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ!

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΣΤΕΡΕΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΜΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΩΝ ΕΛΠΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΠΡΩΜΕΝΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΥΨΗΛΟΤΕΡΗ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΥΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΗΣ ΤΡΑΓΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΨΥΧΗΣ ΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΗΣ ΦΘΟΡΑΣ, ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, ΤΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ, ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΡΞΙΑΣ!

Ἡ Θρησκεία ὑπῆρξε δημιουργία τοῦ φυσικοῦ ζωικοῦ ἐνστίχτου καὶ τῆς φυσικῆς βιολογικῆς ἀνάγκης τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν. Δημιουργία τοῦ ἐνστίχτου καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς θέλησης τῆς Ζωῆς, τῆς κατάφασης, τῆς ἐπιβεβαίωσης καὶ τῆς νίκης τῆς Ζωῆς. Καὶ τὸ πνευματικὸ αὐτὸ οἰκοδόμημα τῆς μοναδικῆς πίστεως τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Θεό, στὴν Ἀθανασία, στὴν αἰώνια Ζωή — Δημιουργία, τὸ οἰκοδόμημα τῶν μοναδικῶν μεταφυσικῶν ἐλπίδων καὶ κοσμικῶν πεπρωμένων τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς μεταφυσικοῦ ἀπάνω ἀπ' ὅλα στὴν ἀληθινὴ οὐσία του ὄντος, γκρεμίζει ἀμείλιχτα καὶ ἀδυσώπητα ὁ Ὑλισμὸς — Ἀθεϊσμὸς. Γκρεμίζοντας ὁ Ὑλισμὸς — Ἀθεϊσμὸς τὸ οἰκοδόμημα τῆς Θρησκείας ξεριζώνει καὶ ἐξοντώνει καὶ ὅλες τὶς ἐλπίδες καὶ χάρες κάθε βαθύτερης καὶ ὑψηλότερης τάσης καὶ δομῆς τῆς Ἀνθρώπινης φύσης καὶ τῆς Ἀνθρώπινης ψυχῆς πρὸς ἕνα φρωτεινότερο, ὠραιότερο καὶ τελειότερο κόσμο, καὶ βυθίζει τὸν Ἀνθρώπο μέσα στὸ χάος τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ Σκεπτικισμοῦ, τῆς πιδὸ φριχτῆς Ἀμφιβολίας, τῆς πιδὸ σκοτεινῆς Ἀγωνίας καὶ Ἀπόγνωσης, μὲ δυὸ λόγια μέσα στὴν Ἄβυσσο τοῦ ἀπολύτου μεταφυσικοῦ Πessimismοῦ καὶ Μηδενισμοῦ.

Καὶ τὰ σκοτεινὰ καὶ φριχτὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ εἶναι ὀλοφάνερα, στὰ μάτια καὶ τῶν πιδὸ ἀφιλοσόφητων ἀνθρώπων, στὴ ζωὴ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος τῆς ἐποχῆς μας. Ἐκεῖνο ποὺ διακρίνει καὶ οὐσιαστικὰ χαρακτηρίζει τὴ ζωὴ τοῦ λεγόμενου πολιτισμένου Κόσμου τῆς ἐποχῆς μας εἶναι τὸ αἶσθημα τῆς πνευματικῆς ἀγωνίας, τοῦ πνευματικοῦ ἀγχοῦς. Καὶ ἡ ἀγωνία καὶ τὸ ἀγχος ὅλου τοῦ Κόσμου τοῦ καιροῦ μας εἶναι ἀπαίσια καὶ ἀποτρόπαια ἄνθη τοῦ πνευματικοῦ κήπου τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἀνθρώπου στὸ Πνεῦμα καὶ στὸ Θεό, οἱ πιδὸ γνήσιοι καρποὶ τοῦ παγκόσμιου Μηδενισμοῦ τοῦ αἰῶνα μας, ποὺ πρώτη πηγὴ του εἶναι ὁ Ὑλισμὸς — Ἀθεϊσμὸς, τὸ τέρας τῆς ἐποχῆς μας ὅλων τῶν τεράτων τοῦ πνευματικοῦ ζόφου καὶ τῶν πλανῶν τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Φιλοσοφίας τῆς Εὐρώπης τῶν τελευταίων 3 — 4 αἰώνων.

Ἡ πρώτη λοιπὸν συνέπεια τοῦ Ὑλισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Μεταφυσικῆς, εἶναι ἡ καταβαράθρωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος, ἡ πνευματικὴ κατάπτωση τοῦ Ἀνθρώπινου. Εἰ-

δους, τὸ ἀνθρωπολογικὸ καὶ βιολογικὸ βούλιαγμα τῶν λαῶν, μ' ἓνα λόγο ἢ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ παρακμὴ ὄλου τοῦ Κόσμου.

Ἡ δεύτερη ὀλεθριώτατη συνέπεια τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ στὴ ζωὴ γενικὰ ὄλου τοῦ Κόσμου φανερῶνεται καὶ ξεσπάει στὴν περιοχὴ τῆς ἠθικῆς Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ, ἀπ' αὐτὴ τὴ φύση τῆς, ἀποργανώνει, ἀποσυνθέτει, ἐξαρθρώνει, ξεθεμελιώνει τὴν ἠθικὴ ζωὴ ὄλου τοῦ Κόσμου. Τὸ πρῶτο ἀποτέλεσμα τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἠθικῆς, εἶναι τὸ πραγματικὸ γεγονός ὅτι βυθίζει τὸν Ἄνθρωπο στὸν πιὸ ἀχαλίνωτο Ὑποκειμενισμό — Ἐγωϊσμό — Ἀτομικισμό, στὴν ἀποθέωση καὶ τὴ λατρεία τοῦ ἀτομικοῦ, τοῦ ὑποκειμενικοῦ ἐγὼ κάθε Ἀνθρώπου. Ἀπάνω ἀπ' ὅλα καὶ ὄλο τὸν Κόσμο τὸ Ἐγὼ καὶ μόνο τὸ Ἐγὼ. Τὸ ἀκυρίαρχο καὶ ἀχαλιναγώγητο, ἀπὸ κάθε κοινωνικὸ καὶ ἠθικὸ νόμο καὶ κάθε ἠθικὸ δεσμὸ Ἐγὼ. Τὸ φυσικὸ, τὸ ὕλικὸ Ἐγὼ, ὡς μοναδικὸ κριτήριον τῆς ζωῆς ὄλου τοῦ Κόσμου καὶ ὑπέρτατος κριτῆς καὶ νομοθέτης τοῦ Παντός.

Ἄλλ' ἢ ἀπόλυτη κυριαρχία τοῦ Ὑποκειμενισμοῦ — Ἐγωϊσμοῦ — Ἀτομικισμοῦ στὴν ἠθικὴ ζωὴ τοῦ Κόσμου δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητά, παρὰ ἄρνηση, ἐξάρθρωση, ἀποσύνθεση καὶ κατάλυση τῆς Ζωῆς.

Μὲ τὴ βιοθεωρία τώρα τοῦ Ὑποκειμενισμοῦ, τοῦ Ἐγωϊσμοῦ καὶ τοῦ Ἀτομικισμοῦ, στὴν ἠθικὴ ζωὴ τοῦ Κόσμου, σφιχτοδένεται καὶ ἡ βιοθεωρία τοῦ Εὐδαιμονισμοῦ — Ἡδονισμοῦ. Ἄλλ' οὐσιαστικὸ γνῶρισμα τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὀδηγεῖ στὸν ἀπειριόριστο Εὐδαιμονισμό καὶ Ἡδονισμό. Μοναδικὸ ὑπέρτατο ἰδανικὸ καὶ μοναδικὸς ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο, μὲ τὴν κυριαρχία τοῦ πνεύματος τοῦ Ὑποκειμενισμοῦ καὶ τοῦ Ἐγωϊσμοῦ — Ἀτομικισμοῦ, ὡς καὶ τοῦ φυσικοῦ Εὐδαιμονισμοῦ — Ἡδονισμοῦ, ὑψώνεται μόνο ἢ ἀπόλυτη ἱκανοποίηση τῶν φυσικῶν ἐνστίχτων καὶ ὀρμημάτων καὶ παθῶν τοῦ Ἀνθρώπου, ὁ χορτασμὸς τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ὕλικῶν ἀπολαύσεων. Φυσικὸ ἐπακολούθημα τῆς ἰδεολογίας αὐτῆς ἡ τελεία ἀδιαφορία γιὰ τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ ζωὴ καὶ τὴ μοίρα ὄλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων μέσα στὸν Κόσμο, τὸ σβύσιμο καὶ ἡ περιφρόνηση κάθε αἰσθήματος ἀνθρωπιᾶς, ἀνθρώπινης συμπάθειας καὶ συμπόνειας, κάθε αἰσθήματος ἀγάπης, ἀλληλεγκύης, κοινωνικῆς δικαιοσύνης. Ἡ περιφρόνηση ὄλων τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν Ἰδανικῶν — Ἀξιῶν τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τῶν Ἰδανικῶν — Ἀξιῶν τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀρετῆς, τῆς Καλωσύνης, τοῦ Ὁραίου, τοῦ Ὑψηλοῦ, τοῦ ἱερωικοῦ, τῆς Θυσίας γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ τοῦ Κόσμου, τῆς Ἀγάπης ὄλης τῆς Κοινωνίας καὶ ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Μὲ ἄλλους λόγους ἢ μεταφυσικὴ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ καὶ ἡ ἠθικὴ βιοθεωρία τοῦ Ὑποκειμενισμοῦ — Ἐγωϊσμοῦ — Ἀτομικισμοῦ καὶ τοῦ Εὐδαιμονισμοῦ — Ἡδονισμοῦ εἶναι ἡ νίκη καὶ ὁ ἀπόλυτος θρίαμβος τοῦ Ἀνηθικισμοῦ καὶ τοῦ Ἀντιηθικισμοῦ (Amoralisme — Immoralisme) καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Κυνισμοῦ. Στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητά ἡ φιλοσοφία τοῦ Ὑλισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἠθικῆς, εἶναι ἡ φιλοσοφία τῆς ἀπόλυτης κυριαρχίας τῶν ὕλικῶν φυσικῶν

ἐνστίχτων καὶ ὀρυμφομένων τῆς κατώτερης ὑλικῆς φύσης τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, τῆς ἀπόλυτης κυριαρχίας τοῦ ἀνθρώπινου ζώου, τοῦ ἀνθρώπινου κτήνους. Μὲ ἄλλους βαθύτερους λόγους ἢ φιλοσοφία τοῦ Ὑλισμοῦ εἶναι ἡ φιλοσοφία τοῦ Χρόνου, τοῦ Θανάτου, τοῦ Μηδενός. Ἡ ὑπέροτατη κατηγορικὴ προσταγὴ τῆς Ἠθικῆς τῆς φιλοσοφίας τοῦ μεταφυσικοῦ Ὑλισμοῦ εἶναι ἡ προσταγὴ: «Οὐσία σου καὶ μοῖρα σου τὸ Μηδέν. Χρέος σου νὰ σβύσης, νὰ χαθῆς, ν' ἀφανιστῆς μέσα στὸ χάος καὶ τὸ ἔρεβος τοῦ Μηδενός, τῆς Ἀνυπαρξίας, τοῦ Θανάτου, τοῦ κράτους τοῦ Σκουληκιοῦ.» Ἀπάνω ἀπ' ὅλα τὸ Σκουλήκι καὶ μόνο τὸ Σκουλήκι! Ἐὐ ἀνθρώπινο Κτῆνος καὶ μόνο τὸ ἀνθρώπινο Κτῆνος! Ἐὐ Σκουλήκι ἀπολυταρχικὸς μονάρχης τοῦ Σύμπαντος! Ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν ἀρχῶν τοῦ Παντός, τῆς Ζωῆς, ὅλης τῆς Δημιουργίας! Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθινὴ οὐσία τοῦ Ὑλισμοῦ — Ἀθεϊσμοῦ — Μηδενισμοῦ.

ΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΚΑΤΑΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΥΛΙΣΜΟΥ.

Ἡ «ὀρθή» Φιλοσοφία, ἡ ὑψηλὴ, ἡ δημιουργικὴ Φιλοσοφία, καταδικάζει ὀριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα τὴν κοσμοθεωρίαν τοῦ Ὑλισμοῦ, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῶν γενικῶν ἀρχῶν τῆς, τοῦ πανυπέροτατου σκοποῦ τῆς καὶ τῆς ὑψηλῆς κοσμικῆς μοίρας τῆς. Οὐσιώδους καὶ θεμελιώδους σκοπὸς τῆς Φιλοσοφίας εἶναι ἡ θεμελίωσις τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομήματος τῆς ζωῆς τοῦ Κόσμου ἀπάνω σὲ ἀπολύτως γερά, ἀτράνταχτα καὶ ἀσάλευτα πνευματικὰ θεμέλια. Καὶ τὰ θεμέλια αὐτὰ εἶναι τὰ θεμέλια τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς Ἀλήθειας καὶ μόνο τῆς ἀπόλυτης πνευματικῆς Ἀλήθειας. Ἡ ἀρχὴ ὅλων τῶν ἀρχῶν τῆς Φιλοσοφίας, ἐτονίστη στὸ Κεφάλαιο τῆς Μεθόδου τῆς Μεταφυσικῆς (σελ. 143), εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς δημιουργικότητάς τῆς, ἡ ἀρχὴ τῆς πνευματικῆς προαγωγῆς τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ὑπέροτατης αὐτῆς γενικῆς ἀρχῆς τῆς ἡ Φιλοσοφία ἐνορᾷ καὶ τὸ πρόβλημα τῆς Ὑλης καὶ τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ὑλισμοῦ. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῆ ἡ Φιλοσοφικὴ Σκέψις θέτει τὸ ἐρώτημα: Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ, στὴν περιοχὴ τῆς Μεταφυσικῆς, εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία μὲ τὴν πρώτη ἀρχὴ τῆς ζωῆς τοῦ Πνεύματος, τὴν ἀρχὴ τῆς προαγωγῆς τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Κόσμου; Γιὰ νὰ ἦναι σὲ ἀρμονία ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργικότητος τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ τοῦ Κόσμου εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ θεμελιώνεται ἀπάνω στὴν ἀπόλυτη Ἀλήθεια καὶ μόνο ἀπάνω στὴν ἀπόλυτη Ἀλήθεια. Τὴν ὄντολογικὴ, τὴ μεταφυσικὴ Ἀλήθεια. Ἀλλ' ἡ φιλοσοφικὴ Σκέψις θέτει ἐδῶ τὸ ἐρώτημα: Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ εἶναι ἀπόλυτη ἀλήθεια;

Ἡ ἀπάντησις τῆς ὀρθῆς καὶ φωτεινῆς Φιλοσοφίας, τῆς δημιουργικῆς Φιλοσοφίας, στὸ ἐρώτημα αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα ἀρνητικὴ. Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ, στὶς σφαῖρας καὶ στὴν περιοχὴ τῆς Μεταφυσικῆς, ἀρνείται γενικὰ καὶ ἀπόλυτα τὸ Πνεῦμα, ὡς αὐθύπαρχο καὶ τελείως ανεξάρτητο ἀπὸ τὴν Ὑλὴ καὶ ἀπόλυτα αὐτόνομο καὶ αὐτοδημιουργικὸ ὄντολογικὸ παρά-

γοντα τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς. Αὐτὴ εἶναι ἡ κύρια καὶ ἡ κεντρικὴ θεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ. Ἄλλ' ἡ ἄρνηση αὐτῆ δὲ στηρίζεται στὴν Πραγματικότητα, στὴν Ἀλήθεια. Τὸ Πνεῦμα, ὅπως ἀποκαλύπτει καὶ ἐπιβεβαιώνει ἡ φωτισμένη ὁρθὴ καὶ δημιουργικὴ Φιλοσοφία, εἶναι ἡ μοναδικὴ ἀπόλυτη ὄντολογικὴ κοσμικὴ Πραγματικότητα. Τὸ Πνεῦμα εἶναι τὸ ἀπόλυτο ὄν. Ὁ μοναδικὸς ἀπόλυτος πραγματικὸς δημιουργικὸς παράγοντας τῆς Ζωῆς, τὸ βάθος ὅλων τῶν πραγμάτων ὅλου τοῦ Κόσμου. Τὸ Πνεῦμα εἶναι δύναμη δημιουργικοῦ Ἐνεργητισμοῦ. Τὸ Πνεῦμα ἐνεργεῖ, δημιουργεῖ καὶ θαυματουρεῖ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Ζωῆς ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν Ὑλὴ (στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα δὲν ὑπάρχει Ὑλὴ), ἀπολύτως αὐτόνομα καὶ αὐτενεργητικά. Δίχως τὸ Πνεῦμα δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα. Δίχως τὸ Πνεῦμα ὑπάρχει μόνο τὸ κράτος τοῦ Ζόφου καὶ τοῦ Μηδενός. Ὁλος ὁ Κόσμος εἶναι τὸ Πνεῦμα καὶ τὸ Πνεῦμα εἶναι ὅλος ὁ Κόσμος.

Τὸν καθαρὸ δημιουργικὸ παράγοντα τοῦ Πνεύματος, ἀπολύτως ἀνεξάρτητα καὶ αὐτόνομα ἀπὸ τὴν Ὑλὴ (στὴν περίπτωσιν τῆς παραδοχῆς τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ μεταφυσικοῦ Δυϊσμοῦ), ἐπιβεβαιώνει ἡ ἴδια ἡ ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ἐμπειρία τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς πνευματικοῦ στὴν ἀληθινὴ οὐσία του ὄντος, ἡ πνευματικὴ αὐτοσυνείδησή του, τὸ φυσικὸ πνευματικὸ φῶς τῆς πρώτης ἀλήθειας τῆς φιλοσοφίας τοῦ Descartes : «Σκέπτομαι ἄρα ὑπάρχω».

Ἡ αὐθυπαρξία — αὐτονομία τοῦ Πνεύματος εἶναι ἀπόλυτη πραγματικότητα, ἀπόλυτη ὄντολογικὴ ἀλήθεια. Ἀπόλυτη ἀλήθεια, πὺ βγαίνει μέσ' ἀπὸ τὴν ἄμεση πνευματικὴ ἐνόραση τοῦ Ἀνθρώπου, τὴν ἐνόραση τῆς ἀπόλυτης Πραγματικότητας. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τοῦ Πνεύματος, τὴν ἄμεση πνευματικὴ αὐτοσυνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἐλεύθερου καὶ αὐτοδύναμου καὶ ἀπόλυτου αὐτόνομου, αὐτοπροσδιοριζόμενου καὶ αὐτενεργητικοῦ — αὐτοδημιουργικοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ ὄντος. Καὶ ἀπάνω στὴν ἀπόλυτη αὐτὴ Πραγματικότητα — Ἀλήθεια θεμελιώνεται καὶ ὑψώνεται ὁλόκληρο τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς ὅλης τῆς πνευματικῆς φωτισμένης Ἀνθρωπότητας.

Τὸ Πνεῦμα εἶναι δύναμη αὐτενέργειας, αὐτοδημιουργίας, δηλαδὴ Ἐλευθερία. Ἡ Ἐλευθερία εἶναι ἡ οὐσία τοῦ Πνεύματος. Καὶ ἡ Ἐλευθερία εἶναι ἡ ἀπόλυτη Πραγματικότητα, ἡ ἀπόλυτη Ἀλήθεια. Καμμιά ἄλλη ἰδέα καὶ ἀλήθεια τοῦ Πνεύματος δὲν εἶναι τόσο ἀπόλυτα βέβαιη καὶ ἀκλόνητη ὅσο ἡ ἀλήθεια τῆς Ἐλευθερίας, ὡς δύναμης ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τὴν Ὑλὴ καὶ αὐτόνομης δημιουργίας. Ἡ Ἐλευθερία βγαίνει ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο, ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἄμεση ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ἐμπειρία του.

Ὁ Ὑλισμὸς θεωρεῖ τὸ Πνεῦμα, τὴν Ψυχὴ, τὴ Συνείδηση, ὡς προϊὸν τῆς Ὑλῆς. Εἰδικὰ στὴς σφαιρὲς τῆς Ψυχολογίας ὁ Ὑλισμὸς καταλήγει σὲ διάφορες θεωρίες, ὅπως ἡ θεωρία τῆς Σκέψης ὡς ἐκκρίσεως τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ θεωρία τοῦ ἐπιφαινομενισμοῦ τῆς Συνείδησης καὶ ἡ θεωρία τοῦ ψυχολογικοῦ Παραλληλισμοῦ.

“Όλες αὐτὲς οἱ θεωρίαι ἀνθίσαν μέσα στὸ ὕλιστικὸ κλίμα τοῦ 19ου αἰώνα κι’ ἔχουν ὡς κοινὰ γνωρίσματα : α’. “Ότι ξεκινοῦν ἀπὸ ὕλιστικὴ βία καὶ θεωροῦν τὴν ψυχὴ, τὴ Συνείδηση, εἴτε ὡς ἀνταύγεια τῆς λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου καὶ προῖόν τῆς Ὑλης, χωρὶς καμμιά ἀπολύτως δημιουργικὴ δύναμη κι’ ἐπίδραση στὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου, εἴτε ὡς ἀντίστοιχη καὶ παράλληλη λειτουργία τῆς Ψυχῆς πρὸς τὴ λειτουργία τοῦ Φυσικοῦ ἢ τοῦ Φυσιολογικοῦ, β’. “Ότι ἀρνιῶνται τὸ δημιουργικὸ παράγοντα καὶ τὴν αὐτονομία τοῦ Πνεύματος, τῆς Ψυχῆς.

“Όλες ὅμως αὐτὲς οἱ θεωρίαι δὲν ἔχουν καμμιά ἀπολύτως βασιμότητα καὶ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν πραγματικότητα καὶ στὴν ἀλήθεια. Εἶναι πνευματικὲς πλάνες τοῦ Ἀνθρώπου. Τὸ Πνεῦμα, ἡ Ψυχὴ, ἡ Συνείδηση, δὲν εἶναι προῖόν τῆς Ὑλης, ἀλλ’ αὐθύπαρχη ὄντολογικὴ πραγματικότητα καὶ αὐτόνομος δημιουργικὸς ὄντολογικὸς παράγοντας τῆς Ζωῆς. Δὲν ἐξαρτιέται ἀπὸ τὴν Ὑλιν.

Καὶ οἱ ὕλιστικὲς αὐτὲς θεωρίαι, ὡς πνευματικὲς πλάνες καὶ ἀναλήθειες, ὡς πνευματικὰ εἶδωλα καὶ ψεύδη, δὲν ἦταν δυνατό, σύμφωνα μὲ τοὺς αἰώνιους ἀτσαλένιους νόμους τῆς οὐσίας τῆς Ζωῆς, ὡς αἰώνιας Δημιουργίας, παρὰ νὰ πέσουν. Καὶ πράγματι ὅλες αὐτὲς οἱ θεωρίαι ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὰ τρομερὰ χτυπήματα τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς σπιριτουαλιστικῆς Φιλοσοφίας τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἰώνα καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ τωρινοῦ αἰώνα (Lachelier, Fouillée, Boutroux, Bergson).

Ἡ ἐπιστημονικὴ φιλοσοφία ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους, ἂν μὴ τοῦ μεγαλύτερου, φιλοσόφους τοῦ αἰώνα μας, τοῦ Bergson, σύντριψε κι’ ἐξουθένωσε κυριολεκτικὰ τὶς θεωρίαι τοῦ Ὑλισμοῦ στὶς σφαῖρες τῆς Ψυχολογίας. Ὁ Bergson μὲ ὄλο τὸ ἔργο του ἀπόδειξε, ἐπιστημονικώτατα, μὲ τὰ ὄπλα τῆς θετικῆς, τῆς πειραματικῆς Ἐπιστήμης, τὴν αὐθύπαρχία καὶ τὴ δημιουργικὴ αὐτονομία τοῦ Πνεύματος καὶ ὡς μιὰ μεγάλη πλάνη τὴ θεμελιώδη θεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ γιὰ τὴ δῆθεν ἰσοδυναμία τοῦ Φυσικοῦ — Ὑλικοῦ καὶ τοῦ Πνευματικοῦ — Ψυχικοῦ.

Οἱ ὕλιστικὲς θεωρίαι στὴν περιοχὴ τῆς Ψυχολογίας ἐπολεμήθηκαν σφοδρότατα καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους ἐγκυρότατους ἐργάτες τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Φιλοσοφίας καὶ εἶναι σήμερα τελείως νεκρές.

Τὸ γενικὸ συμπέρασμα τῆς φιλοσοφικῆς ἐπιστήμης τῆς Ψυχολογίας τοῦ καιροῦ μας ἀπάνω στὸ ζήτημα τῆς Ψυχῆς εἶναι τὸ συμπέρασμα τῆς ἀπόλυτης ἀλήθειας τῆς δημιουργικῆς οὐσίας τῆς Ἀνθρώπινης Συνείδησης. Ἡ Συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου, στὴν ἀληθινὴ οὐσία της, εἶναι ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ. Καὶ ἡ οὐσία τῆς δημιουργικῆς σύνθεσης τῆς Ψυχῆς εἶναι ἡ δημιουργικὴ αὐτενέργεια καὶ αὐτονομία, ἡ δύναμη καὶ ἰκανότητα νὰ ξεπερνᾷ ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ τὴ συνθέτουν, νὰ ὑψώνεται ἀπάνω ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ (ὡς πρῶτα ὕλικά της) καὶ νὰ λυτρώνεται ἀπ’ αὐτὰ. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ οὐσία τῆς Ψυχῆς εἶναι ἡ Δημιουργικὴ Ἐλευθερία. Ἡ Δημιουργικὴ Ἐλευθερία, ὡς ἀπόλυτη ἀνεξαρτησία ἀπὸ τὴ Φύση — Ὑλιν, καὶ ὡς δημιουργικὴ αὐτονομία, σύμφωνα μὲ τοὺς αἰώνιους νόμους τῆς οὐσίας

τοῦ ἐλεύθερου καθαροῦ δημιουργικοῦ Πνεύματος, τοὺς νόμους τῆς συνειδητῆς σκοπιμότητος, τῆς Ἀγαθότητος, τῆς Ἀγάπης, τῆς Δικαιοσύνης, ὡς αὐτενέργεια καὶ αὐτοδημιουργία.

Ὁ Ὑλισμὸς στὸν τομέα τῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ ἀποκορυφώνεται στὴν περιώνυμη θεωρία τοῦ Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ. (Βλ. σελ. 256). Ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη τοῦ Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ, γέννημα καὶ θέλημα τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ μεταφυσικοῦ Ὑλισμοῦ τοῦ 19ου αἰώνα, στὸ φῶς τῆς ὀρθῆς Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, ἀποκαλύπτεται ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μεγάλες καὶ πιὸ ζοφερὲς καὶ δλέθριες πλάνες τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος, ὡς ἓν ἀπὸ τὰ πιὸ μεγάλα «Εἶδωλα» τῆς πνευματικῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου, στὴ γλώσσα τῆς φιλοσοφίας τοῦ Bacon.

Τῇ μεγάλῃ αὕτῃ πλάνῃ τοῦ Πνεύματος ἀποκαλύπτει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο στοιχεῖο ἡ ἴδια ἡ ζωὴ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὅσες φορὲς ἐκυριαρχήσῃ ὁ Ὑλισμὸς στὴν Ἱστορία τοῦ Κόσμου, τὴν κυριαρχία αὕτη ἐπλήρωσε ὁ Κόσμος μὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ δακρῶν. Καὶ αὕτη ἡ καταστροφή τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, μὲ τὸν ὀραιότερο πνευματικὸ πολιτισμὸ ποὺ εἶδε ὡς σήμερα ὅλος ὁ Κόσμος, στὸ φῶς τῆς φωτισμένης Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, ὑπῆρξε τὸ ἀποτελεσματὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ Ὑλισμοῦ στὴ ζωὴ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Ἀντίθετα τὸ αἰώνιο θαῦμα θαυμάτων τοῦ ἀρχαίου κλασσικοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὑπῆρξε δημιούργημα τῆς νίκης καὶ τοῦ θριάμβου τῶν αἰώνιων πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων καὶ ἀξιῶν τοῦ αἰώνιου Ἑλληνισμοῦ.

Οἱ πιστοὶ τῶν ἰδεολογιῶν τοῦ Μεταφυσικοῦ καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ μποροῦν νὰ κορυβαντιοῦν ὅσο θέλουν, ἕνα ὅμως εἶναι ἀπόλυτα βέβαιο, ἀπὸ τὴν δραματικὴ καὶ τραγικὴ Ἱστορία ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος, καὶ ἀπ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ἱστορία τοῦ Διαλεκτικοῦ Ὑλισμοῦ τῶν δύο τελευταίων αἰώνων, πὼς ὅλο τὸν Κόσμο κατευθύνουν καὶ κυβερνοῦν μόνο οἱ Ἰδέες. Οἱ Ἰδέες τοῦ ἐλεύθερου ἀπὸ τὴν ὕλη καθαροῦ δημιουργικοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος. Οἱ πάμφωτες, ἀπόλυτες, παγκόσμιες καὶ παναιώνιες πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς Ἰδέες — Ἀλήθειες — Ἀξίες — Ὀντότητες. Τῇ ζωῇ τοῦ Ἀνθρώπου, μέσα στὸν Κόσμο καὶ τὴν Αἰωνιότητα, ὡς πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ ὄντος, δὲν κατευθύνει καὶ δὲν κυβερνάει ἡ φωνὴ τῆς «Κοιλιᾶς», ὅπως εἶπαν ὀρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὕλιστὲς τοῦ περασμένου αἰώνα, ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνθρώπου — Ζώου, τοῦ Ἀνθρώπινου Κτήνους, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ ἀπείρου κι' αἰώνιου πνευματικοῦ ὄντος, τοῦ Θεοῦ. Ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς θείου ὄντος, ὡς θεανθρώπου.

Ἀπὸ τοὺς τάφους δισεκατομμυρίων νεκρῶν ὅλων τῶν αἰώνων τῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος, ἀπὸ τοὺς τάφους ἑκατοντάδων ἑκατομμυρίων νεκρῶν, τῶν θυμάτων τῶν δύο τελευταίων παγκοσμίων πολέμων, βγαίνουν κοσμογονικὲς ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ ὡς τὰ πέρατα ὅλου τοῦ Κόσμου, οἱ φωνὲς

τῶν ψυχῶν ἑκατομμυρίων καὶ δισεκατομμυρίων πεθαμένων ἀνθρώπων, πὼς δὲν πέθαναν γιὰ τὰ κατώτερα καὶ τὰ ζωώδη καὶ κτηνώδη ἐνστικτὰ καὶ δομέφυτα καὶ πάθη τοῦ ἀνθρώπινου Ζώου ἢ Κτήνους, ἀλλὰ γιὰ τὸ φῶς καὶ τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τοῦ θείου Ἀνθρώπινου ὄντος. Τοῦ ὄντος, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Ἄπειρο καὶ τῆ Θεότητα καὶ τείνει ν' ἀνέβη καὶ ἀνεβαίνει στὸ Ἄπειρο καὶ τῆ Θεότητα. Ἡ πολιτεία τῶν ἀπολύτων κι' αἰώνιων Ἰδεῶν — Ἀξιῶν, ἡ πολιτεία τοῦ Πνεύματος, τῆς αἰώνιας πνευματικῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ Πλάτωνος, εἶναι ἡ πολιτεία τοῦ Θεοῦ! Ἡ πολιτεία τοῦ ἀπολύτου καὶ τοῦ αἰώνιου θείου δημιουργικοῦ Λόγου!

Σ' ὅλους τοὺς πρὸ πάνω λόγους τῆς πολεμικῆς ἐναντίον τοῦ Ὑλισμοῦ καὶ τῆς φιλοσοφικῆς καταδίκης του πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ σπουδαιότατοι λόγοι τῆς πολεμικῆς τῆς εἰδικῆς ἐπάνω στὸ θέμα αὐτὸ φιλοσοφικῆς ἐπιστήμης, τῆς Ἰνωσιολογίας τῆς ἐποχῆς μας. Στὸ φῶς τῆς Ἰνωσιολογίας τοῦ αἰῶνα μας ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ δὲν εὐσταθεῖ πιά κι' ἔχει τελείως χρεωκοπήσει καὶ ναυαγήσει. Ἡ Ἰνωσιολογία τοῦ 20οῦ αἰῶνα, στὸ φῶς τῶν μεγάλων ἀνακαλύψεων καὶ κατακτήσεων καὶ τῶν ἐκπληκτικῶν καὶ καταπληκτικῶν θεωριῶν τῆς Μικροφυσικῆς καὶ τῆς Βιολογίας τοῦ αἰῶνα μας, ἀποκαλύπτει, πὼς ἡ κοσμοθεωρία τοῦ μεταφυσικοῦ Ὑλισμοῦ, ποῦ εἶναι ἡ πηγή καὶ ὅλων τῶν ἄλλων μορφῶν τοῦ Ὑλισμοῦ, δὲν ἔχει καμμιά ἀπολύτως βασιμότητα καὶ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες πλάνες, τὶς φαινομενικότητες καὶ τὶς ὄνειροφαντασιεὶς καὶ φαντασμαγορίες τῆς εἰδωλολατρικῆς (στὸ νόημα τῆς πρὸ πάνω θεωρίας τῆς φιλοσοφίας τοῦ Fr. Bacon) ἀνθρώπινης φύσης.

Ἡ ἐποχὴ μας, στὸ φῶς τῶν ὀρθῶν καὶ πάμφωτων θεωριῶν τῆς Νέας Ἰνωσιολογίας, ποῦ βασίζεται ἐπάνω στὶς θεωρίες τῆς Νέας Φυσικῆς καὶ τῆς Νέας Βιολογίας, δὲν εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς πρωτόγονης κι' ἐμπειρικῆς ὕλιστικῆς Φαινομενολογίας τῶν περασμένων αἰώνων, ἀλλ' ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀπολύτου θριάμβου τοῦ Νοολογισμοῦ καὶ τοῦ Ὄρθολογισμοῦ καὶ μάλιστα τοῦ Ὑπερορθολογισμοῦ (Surrationalisme) καὶ τοῦ ἀπολύτου Σπιριτουαλισμοῦ ἢ Ἰδεαλισμοῦ. Τὰ ἐμπειρικὰ ὕλικὰ φυσικὰ φαινόμενα, στὸ πνεῦμα καὶ τὸ νόημα τῆς ἐμπειρικῆς καὶ ὕλιστικῆς φιλοσοφίας ὄρισμένων ἐποχῶν τοῦ παρελθόντος, κρίνονται σήμερα, στὸ φῶς τοῦ νέου πνεύματος καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ αἰῶνα μας, καὶ γενικὰ ἐνορῶνται κι' ἐπιβεβαιώνονται ὡς «Νοούμενα», ὡς καθαρὰ ἀντικείμενα τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Σκέψης (objets de pensée), ὡς ἀνθὴ τῆς Μεταφυσικῆς καὶ τῆς ἀποθέωσης τοῦ Καθαροῦ Ἀνθρώπινου Λόγου. Ρῆγισσα τῶν ἐπιστημῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα δὲν εἶναι ἡ ἐμπειρικὴ Φαινομενολογία τῶν περασμένων αἰώνων τῆς Εὐρώπης, ἀλλ' ἡ καθαρολογικὴ Νοουμενολογία, ὄχι ἡ Ὄντολογία, ἀλλ' ἡ Δυναμολογία. Ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνα μας δὲν εἶναι τὸ ἐμπειρικὸ ὕλικὸ φυσικὸ φαινόμενο, τὸ λεγόμενο, στὴν κοινὴ γλώσσα τῶν πολλῶν, «ὕλικὸ πρᾶγμα», ἀλλὰ τὸ καθαρὸ καὶ ἀπόλυτα πνευματικὸ «Νοούμενο», ἡ καθαρὴ Ἰδέα, ἀστραπή ἀπὸ τοὺς οὐρανούς καὶ τοὺς κόσμους τῆς αἰώνιας Θείας Ἰδέας, τοῦ αἰῶ-

νιου Θείου Λόγου. Αὕτη εἶναι ἡ μεγάλη πνευματικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 20οῦ αἰώνα, ἡ πνευματικὴ ἐπανάσταση ὄλων τῶν πνευματικῶν ἐπαναστάσεων τῆς πνευματικῆς Ἱστορίας ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἡ Ἐπανάσταση, ποὺ ἐδημιούργησαν οἱ κοσμογονικοὶ καὶ κοσμοϊστορικοὶ ἄθλοι τοῦ Ἀνθρώπινου Πνεύματος στὸν 20ὸ αἰώνα στὶς σφαῖρες τῆς Ἐπιστήμης. Οἱ ἄθλοι τῶν κατακτήσεων τῶν θεωριῶν τῆς Σχετικότητος, τῶν Κβάντων, τῶν Πεδίων, τῶν Σχέσεων ἀβεβαιότητος καὶ ὄλων τῶν ἄλλων θεωριῶν τῆς Μικροφυσικῆς (τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς πυρηνικῆς Μικροφυσικῆς) τοῦ 20οῦ αἰώνα. Στὸ φῶς τῶν θεωριῶν τῆς Νέας Φυσικῆς καὶ τῆς Νέας Γνωσιολογίας τοῦ 20οῦ αἰώνα δὲν ὑπάρχουν στὸν Κόσμο «ὕλικά πράγματα», ἀλλὰ μόνο ψυχικὰ γεγονότα, ψυχικὰ βουλήματα, ποὺ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα εἶναι δημιουργήματα μόνο τῆς Ψυχῆς, τῆς ἐλεύθερης δημιουργικῆς Ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ εἶναι γέννημα τοῦ πρωτόγονου καὶ χοντροκομμένου ἀπλοϊκοῦ καὶ λαϊκοῦ ὄντολογικοῦ Ρεαλισμοῦ καὶ τοῦ ἐπίσης πρωτόγονου γνωσιολογικοῦ Ἐμπειρισμοῦ τοῦ πλήθους, ποὺ θεωρεῖ ὡς ἀπόλυτη ἀλήθεια μόνο τὸν κόσμον τῶν δεδομένων τῶν Αἰσθήσεων (Sensualisme), τῶν ὀργάνων τῆς κοινῆς καὶ πρωτόγονης ἀπλοϊκῆς ἐξωτερικῆς Γνώσης, τῆς αἰσθητηριακῆς Ἐμπειρίας.

Ἄλλ' ἡ θεωρία τοῦ γνωσιοθεωρητικοῦ Ἐμπειρισμοῦ δὲ λείπει τὸ γνωσιοθεωρητικὸ πρόβλημα τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας, τῆς ἀληθινῆς Γνώσης, καὶ δὲν κατορθώνει νὰ φωτίσει καὶ νὰ λύσει, ὅπως πρέπει, τὸ ὄντολογικὸ, τὸ μεταφυσικὸ πρόβλημα τοῦ Κόσμου.

Ὁ γνωσιολογικὸς Ἐμπειρισμὸς ὑπῆρξε ἡ γνωσιολογικὴ θεωρία τῆς ὕλιστικῆς Φυσικῆς καὶ τῆς ὕλιστικῆς Φαινομενολογίας τοῦ παρελθόντος, δὲν ἔχει ὅμως καμμιά ἀπολύτως θέση στὴ σημερινὴ ἐποχὴ, τὴν ἐποχὴ τῆς Δυναμολογίας, τῆς Νοουμενολογίας καὶ τῆς Πνευματολογίας, τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἀπολύτου Δημιουργικοῦ Πνεύματος, τοῦ ἀπολύτου θριάμβου τοῦ Ἐλεύθερου Καθαροῦ Λόγου. Ὁ γνωσιολογικὸς Ἐμπειρισμὸς μὲ τὴν ἀδυναμία του νὰ φωτίσει, ὅπως πρέπει, καὶ τὸ γνωσιοθεωρητικὸ καὶ τὸ μεταφυσικὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Ἄπειρον καὶ τὴν Αἰωνιότητα καταλήγει στὸ Σκεπτικισμὸ (τὴ φιλοσοφία τῆς Ἀμφιβολίας) καὶ βυθίζει τὸν Ἄνθρωπον μέσα στὴν ἄβυσσον καὶ τὸ ζόφον τῆς Ἀμφιβολίας γιὰ τὰ ὑψηλότατα προβλήματα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς μέσα στὸν Κόσμον, τῆς Ἀμφιβολίας, τοῦ τέρατος ὄλων τῶν τεράτων τῆς ζωῆς τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἡ Ἀλήθεια, δὲν εἶναι δημιουργήματα τῶν Αἰσθήσεων, ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος, τοῦ δημιουργικοῦ στὴν οὐσία του Πνεύματος, καὶ μόνο τοῦ Πνεύ-

1. Ἡ ἄπειρη σημασία τοῦ Σκεπτικισμοῦ γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου τονίζεται στὸν Πρόλογον τῆς 2ης ἐκδόσεως τῆς Κριτικῆς τοῦ Καθαροῦ Λόγου τοῦ Κάντ. Ἡ θέληση τῆς λύτρωσης τοῦ Κόσμου ἀπὸ τὸ Σκεπτικισμὸ καὶ τὰ φυσικὰ ἐπακόλουθά του, τὸν Ὑλισμὸ καὶ τὸν Ἀθεϊσμό, ὑπῆρξε ὁ πραγματικὸς βαθύτερος γενεσιουργὸς λόγος τοῦ φιλοσοφικοῦ Κριτικισμοῦ τοῦ Κάντ, ὅπως τονίζει ὁ ἴδιος στὸν ἴδιον Πρόλογον τῆς πρώτης Κριτικῆς του.

ματος. Τοῦ ποιητικοῦ Νοῦ, στὸ νόημα τοῦ Ἀριστοτέλη. Μοναδική, ἀληθινή, αὐθεντική, γνήσια, δημιουργική πηγή τῆς Γνώσης εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ μόνο ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόλυτη γνωσιολογικὴ Ἀλήθεια. Ἡ μόνη ἀπόλυτη καὶ αἰώνια Ἀλήθεια. Τὰ δεδομένα τῶν Αἰσθήσεων, τὰ αἰσθήματα, οἱ παραστάσεις καὶ οἱ εἰκόνες τῆς φυσικῆς αἰσταντικότητας τοῦ Ἀνθρώπου, δίνουν μόνο τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὸ ξεκίνημα τῆς Γνώσης, τῆς Νόησης, γιὰ τὸ δημιουργικὸ ἔργο τῆς Ψυχῆς, δὲν εἶναι ὁμοῦς ἡ δύναμη καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς δημιουργίας τῆς Γνώσης. Ἡ ἄρτια Γνώση, ἡ Ἀλήθεια, εἶναι δημιουργία τῆς Ψυχῆς καὶ μόνο τῆς Ψυχῆς. Δίχως τὸ φῶς τῆς Ψυχῆς οἱ Αἰσθήσεις εἶναι νεκρὲς καὶ τυφλές. Δίχως τὸ φῶς καὶ τὴ δημιουργικὴ δύναμη (δημιουργικὴ αὐτενέργεια) τῆς Ψυχῆς δὲν ὑπάρχει γνώση, δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα. Δὲν ὑπάρχει πνευματικὸ φῶς, πνευματικὴ ἀλήθεια, πνευματικὴ καθολικὴ καὶ ἀναγκαία, παγκόσμια καὶ παναιώνια Ἀλήθεια. Δίχως τὸ φῶς τῆς Ψυχῆς ὑπάρχει μόνο τὸ ἀπέραντο καὶ αἰώνια σκιάλυτο κράτος τοῦ Ζόφου καὶ τοῦ Μηδενός. Ἡ Ἀλήθεια εἶναι ἄνθος καὶ καρπὸς μόνο τοῦ δέντρου τῆς δημιουργικῆς δύναμης τῆς Ψυχῆς. Ἡ Ψυχὴ εἶναι δύναμη αὐτενέργειας, αὐτοδημιουργίας. Ὁ μόνος λόγος, ποὺ δίνει τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς οὐσίας τῆς Γνώσης, εἶναι ὁ λόγος, πῶς ἡ ἀπόλυτη Ἀλήθεια, ἡ καθολικὴ καὶ ἀναγκαία γιὰ ὅλο τὸν Κόσμο καὶ τὸν Ἀπειρο Χρόνο Ἀλήθεια, εἶναι ἀστραπὴ τοῦ Πνεύματος μέσα στὰ βάθη τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ἀστραπὴ τοῦ Ἀνθρώπινου Λόγου, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ ἀπολύτου, ἀείρου καὶ αἰωνίου Λόγου, τοῦ Θεοῦ (Βλέπε καὶ τὸ τέλος τοῦ Κεφαλαίου «Τὸ πρόβλημα τοῦ Θεοῦ»).

Τὴν οὐσία τοῦ γνωσιολογικοῦ Ἐμπειρισμοῦ καὶ τῆς ἐμπειρικῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ὑλισμοῦ καὶ τὴν ἀβυσσαλεδότητά της καὶ ζοφερότητά της τονίζουν ὅλα τὰ μεγάλα φιλοσοφικὰ πνεύματα ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ ὅλων τῶν αἰώνων ὅλων τῶν ἀντιϋλιστικῶν καὶ ἰδεαλιστικῶν φιλοσοφικῶν Σχολῶν. Μιὰ ματιὰ στὴν Παγκόσμια Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας φέρνει στὸ φῶς τὴν ἀπόλυτη αὐτὴ ἀλήθεια.

Πρῶτοι οἱ φιλόσοφοι τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας ἐκήρυξαν, πῶς ἡ Ἐμπειρία, ἡ γνώση τῶν Αἰσθήσεων, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι φαινομενικότητα, πλάνη, ἀπάτη, πῶς οἱ Αἰσθήσεις δὲ δίνουν τὴν οὐσία, ἀλλὰ μόνο τὴν ἐξωτερικὴ ὄψη, τὴν ἐπιφάνεια, τὴ φαινομενικότητα τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι τὸ πνευματικὸ βάθος καὶ τὴν πνευματικὴ οὐσία τῶν ὄντων. Οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι καὶ τῆς Ἀρχαιότητος καὶ τῶν Νεώτερων Χρόνων, ὁ Ἡράκλειτος, ὁ Παρμενίδης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλωτῖνος, ὁ Ἀγ. Αὐγουστῖνος, ὁ Ἀγ. Θωμᾶς, ὁ Descartes, ὁ Malebranche, ὁ Spinoza, ὁ Leibniz, ὁ Kant, ὁ Fichte, ὁ Schelling, ὁ Hegel, ὁ Maine de Biran, ὁ Ravaisson, ὁ Lachelier, ὁ Boutroux, ὁ Bergson, ὁ Whitehead, ὁ Dilthey, ὁ Lavelle, δέχονται καὶ διακηρύσσουν τὴ θεωρία τῆς αὐτενέργειας καὶ αὐτοδημιουργικότητας (τῆς δημιουργικῆς Ἐλευθερίας) τοῦ Πνεύματος. Ἡ Ἀλήθεια εἶναι δημιούργημα τῆς Ψυχῆς καὶ μόνο τῆς Ψυχῆς. Ἡ Ψυχὴ εἶναι φω-

τιὰ καὶ φλόγα δημιουργίας. Ἐστία ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν τοῦ ἀπολύτου Πνεύματος, τοῦ Θεοῦ.

Εἰδικώτερα καὶ σχετικὰ μὲ τὸ πρόβλημα τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ὑλισμοῦ ὄλοι οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι ὄλου τοῦ Κόσμου τονίζουν τὴ σκοτεινιά, τὸ χαοτικὸ χαραχτήρα καὶ τὴν προβληματικότητα τῆς ἔννοιας τῆς Ὑλης. Ὅπως εἶδαμε πρὶ πάντων ὁ Πλάτων θεωρεῖ τὴν Ὑλὴ ὡς «ἄμορφον», ὡς δημιούργημα ἀπατηλοῦ «νόθου λογισμοῦ», ὡς κάτι ποὺ δὲν ἔχει ὄντολογικὴ πραγματικότητα καὶ ὑπαρξή, ὡς «μὴ ὄν». Ὁ Ἀριστοτέλης ἔχει τὴν ἴδια θεωρία καὶ βλέπει τὴν Ὑλὴ τὸ ἴδιο ὅπως καὶ ὁ Πλάτων, ὡς «ἄειδὲς καὶ ἄμορφον καὶ ἀόριστον» καὶ «ἄγνωστον καθ' αὐτήν». Κατὰ τὸ Φίλωνα τῆς Ἀλεξάνδρειας ἡ Ὑλὴ εἶναι «νεκρή», ἄμορφος, νόθιος, κακὴ. Καὶ ὁ Πλωτῖνος θεωρεῖ τὴν Ὑλὴ ὡς σκοτεινὴ, ἄμορφη καὶ ἀκαθόριστη («ἄπειρον»), ὡς κακὸ, ὡς στέρηση, ἀπουσία τοῦ Ἀγαθοῦ, σκιά τοῦ Πνεύματος, κατάπτωση. Ὁ Χριστιανισμὸς θεωρεῖ τὴν Ὑλὴ ὡς πηγὴ τοῦ Κακοῦ καὶ αἰτία ὄλων τῶν τραγωδιῶν τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, ὡς τὸν ἐχθρὸ ὄλων τῶν ἐχθρῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀληθινῆς εὐδαιμονίας τοῦ Ἀνθρώπου.

Καὶ οἱ περισσότεροι καὶ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι τοῦ Νεώτερου Κόσμου δὲν ἔχουν διαφορετικὴ γνώμη γιὰ τὴν Ὑλὴ ἀπὸ τὴ γνώμη τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων καὶ θεωροῦν τὴν Ὑλὴ ὡς ἀκαθόριστη, σκοτεινὴ, ἀσύλληπτη, πλασματικὴ. Ὁ Locke θεωρεῖ τὴν ἔννοια τῆς Ὑλης ὡς προβληματικὴ καὶ σκοτεινὴ καὶ ὡς καθαρὴ ἀφαίρεση τοῦ Ἀνθρώπινου Νοῦ. Κατὰ τὸν Berkeley ἡ Ὑλὴ «δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνο ἡ ἀφηρημένη ἔννοια ἑνὸς ἀντικειμένου». Καὶ ὁ Hume, ὁ μεγαλύτερος φιλόσοφος τῆς Ἀγγλίας, θεωρεῖ τὴν Ὑλὴ, ὡς καθαρὸ πλάσμα τῆς Ἀνθρώπινης Διάνοιας καὶ ὡς ἄγνωστη αὐτὴ καθ'αυτὴ.

Κατὰ τὸ Leibniz δὲν ὑπάρχει Ὑλὴ στὸν Κόσμο, ὑπάρχει μόνο τὸ Πνεῦμα. Κατὰ τὸν Kant ἡ Ὑλὴ εἶναι ἀπλὸ φαινόμενο τοῦ ὄντως ὄντος καὶ στὸ βάθος εἶναι ἄγνωστη καὶ ἀγνώριστη καὶ ἀπολύτως ἀσύλληπτη στὴν ἀληθινὴ οὐσία της. Κατὰ τὸν Schleiermacher ἡ Ὑλὴ εἶναι «χαοτικὴ», κατὰ τὸν Herbart «ἀντικειμενικὴ φαινομενικότητα», καὶ κατὰ τὸν W. Windt «μιά μόνιμη πνευματικὴ ὑπόθεση» καὶ «βοηθητικὴ ἔννοια τῆς φυσικῆς Ἐπιστήμης». Καὶ ὁ Spencer, ἀπὸ τοὺς πρωταποστόλους τοῦ Θετικισμοῦ, ὁρίζει τὴν Ὑλὴ ὡς σύμβολο τοῦ ἀγνώριστου καὶ ἀσύλληπτου στὸ βάθος τοῦ ὄντος. Κατὰ τὸν Schlik ἡ Ὑλὴ δὲν εἶναι οὐσία. Καὶ κατὰ τὸν Bergson καὶ τὸν Whitehead ἡ Ὑλὴ δὲν εἶναι φορέας τῶν ὄντων. Κατ' ἄλλους φιλοσόφους ἡ Ὑλὴ, στ' ἀληθινά, εἶναι ἀξεδιάλυτο αἰώνιο μυστήριον. Καὶ παρόμοιες εἶναι οἱ θεωρίες γιὰ τὴν Ὑλὴ καὶ τῶν περισσότερων ἀπὸ τοὺς ἄλλους φιλοσόφους τῶν δύο τελευταίων αἰώνων.

Ἄλλ' ἂν ὑπῆρχαν λόγοι παραδοχῆς τοῦ Ὑλισμοῦ στὸ παρελθόν, δὲν ὑπάρχουν ὁμως στὴν ἐποχὴ μας, ποὺ ἡ Μικροφυσικὴ ἔχει συντρίψει τὴν Ὑλὴ καὶ ἔχει ἐκμηδενίσαι τὸν Ὑλισμό. Ἡ τελευταία λέξη τῆς Μικροφυσικῆς τῶν χρόνων μας εἶναι ἡ ἐκμηδένιση τῆς Ὑλης καὶ ἡ ἀποθίεση τῆς Ἐνεργείας. Στὸ παρελθὸν ὑπῆρχε ἡ θεωρία τῆς ὑπαρξῆς δύο οὐσιῶν στὸν Κόσμο, τῆς Ὑλης καὶ τῆς Ἐνεργείας. Σήμερα ὁμως ἰσχύει μόνο ἡ θεωρία τῆς

ἀπόλυτης ταυτότητας τῆς Ὑλης καὶ τῆς Ἐνεργείας. Στὸν Κόσμο ὑπάρχει μιὰ οὐσία. Ἡ Ἐνέργεια καὶ μόνο ἢ Ἐνέργεια. Καὶ ἡ θεωρία αὕτη ἀλλάζει τὴν ὄψη τοῦ Κόσμου καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἀπόλυτο θρίαμβο τοῦ Σπιριτουαλισμοῦ καὶ τοῦ Ἰδεαλισμοῦ.

Τὸ γενικὸ συμπέρασμα τῆς φιλοσοφικῆς κριτικῆς τοῦ Ὑλισμοῦ εἶναι τὸ συμπέρασμα, πὼς ἡ ὑλιστικὴ κοσμοθεωρία, ποὺ δέχεται τὴν Ὑλη ὡς μόνη ἀπόλυτη πραγματικότητα στὶς σφαῖρες τῆς Μεταφυσικῆς, δὲν εὐσταθεῖ στὸ φῶς τῆς ἀντικειμενικῆς κριτικῆς τοῦ καθαροῦ θεωρητικοῦ φιλοσοφικοῦ Στοχασμοῦ, καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατὸ ἡ Ὑλη ν' ἀποτελέσῃ στέρεο θεμέλιο τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομήματος τῆς ζωῆς ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τοῦ Κόσμου θεμελιώνεται μόνο ἀπάνω σὲ ἀπολύτως ἀκλόνητα πνευματικὰ θεμέλια. Καὶ τὰ θεμέλια αὐτὰ εἶναι τὰ θεμέλια τοῦ δημιουργικοῦ Πνεύματος καὶ μόνο τοῦ ἀληθινοῦ δημιουργικοῦ Πνεύματος. Τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τοῦ Κόσμου δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ θεμελιωθῇ στέρεα καὶ δημιουργικὰ κι' αἰώνια παρὰ μόνο ἀπάνω στὴ Ζωὴ καὶ μέσα στὸ Φῶς. Καὶ Ζωὴ καὶ φῶς εἶναι τὸ Πνεῦμα καὶ μόνο τὸ Πνεῦμα. Ἡ οὐσία τῆς Ὑλης εἶναι ὁ Πρωτεῖσμός, ἡ Ρευστότητα, ἡ Φευγαλεότητα, ἡ Ἀστάθεια, ἡ Ἀβεβαιότητα, τὸ Σκοτάδι. Καὶ στὸ νόημα τῶν ἴδιων τῶν πιστῶν τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ὑλισμοῦ ἡ Ὑλη εἶναι οὐσία νεκρῆ. Πῶς εἶναι δυνατὸ ἡ Ζωὴ τοῦ Κόσμου νὰ θεμελιωθῇ ἀπάνω στὸ Θάνατο; Ἡ Ὑλη δὲν εἶναι ἀδερφὴ τοῦ Θανάτου; Ὁ ἴδιος ὁ Θάνατος; Καὶ ἡ Ζωὴ δὲν εἶναι ὁ αἰώνιος πόλεμος καὶ ἡ αἰωνία νίκη ἐναντίον τοῦ Θανάτου;

Καὶ ἡ μεταφυσικὴ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ δὲν εὐσταθεῖ, χρεωκοπᾷ, ναυαγεῖ καὶ καταρρέει καὶ στὸ φῶς τῆς Φιλοσοφίας τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ποὺ θεμελιώνεται ἀπάνω στὰ γενικά, ὀριστικά καὶ τελειωτικά πορίσματα τῆς Ἐπιστήμης τοῦ ἴδιου αἰῶνα. Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ δὲν μπορεῖ πιά νὰ σταθῇ στὰ πόδια της στὸ μέλλον ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη, ἀπὸ τὶς θεωρίες τῆς Φυσικῆς τοῦ αἰῶνα μας, τῆς οὐσίας τῆς Ὑλης ὡς Ἐνεργείας. Ἡ θεωρία τῆς Ὑλης, ὡς Ἐνέργειας (στὸ βᾶθος ὡς Ζωῆς, ὅπως θ' ἀποδειχτῇ στὸ ἀκόλουθο Κεφάλαιο), εἶναι ἡ πιὸ θεμελιώδης θεωρία τῆς Φυσικῆς τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ποὺ λύει ριζικὰ καὶ ὀριστικά τὸ πρόβλημα τῆς οὐσίας τῆς Ὑλης καὶ στὰ μάτια ὅλων τῶν μεγάλων φυσικῶν τοῦ αἰῶνα μας εἶναι ἡ ἀπόλυτη κι' αἰώνια ἀλήθεια. Ὁ Einstein μὲ τὴ θεωρία του τῆς Σχετικότητας, ποὺ ἀποκορυφώνεται στὴ θεωρία του τῆς Ὑλης, ὡς συμπυκνωμένης Ἐνεργείας, ἔδωσε στὸν Ὑλισμὸ τὸ μεγάλο καὶ τελειωτικὸ χτύπημα, τὸ χτύπημα τῆς τελευταίας, τῆς χαριστικῆς βολῆς. Καὶ ἡ θεωρία τοῦ Planck γιὰ τὰ Κβάντα Ἐνεργείας, ἡ θεωρία τῶν σχέσεων ἀβεβαιότητας τοῦ Heisenberg, ἡ θεωρία τῶν πεδίων στὴ σφαῖρα τῆς Μικροφυσικῆς, ἡ θεωρία τῆς ἀοητικῆς Ἐνεργείας (τῆς Ἀντιύλης) τοῦ Dirac καὶ γενικὰ ὅλες οἱ μεγαλειώδεις καὶ ὑπερθαυμαστὲς ἱλιγγιώδεις θεωρίες τῆς Φυσικῆς τοῦ 20οῦ αἰῶνα εἶχαν κι' ἔχουν συντριπτικὰ ἀποτελέσματα ἀπάνω στὴν κοσμοθεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ. Καὶ τ' ἀποτελέσματα αὐτὰ εἶχαν, ἔχουν καὶ θὰ ἔχουν κοσμογονικὲς καὶ κοσμοῖσταρικές συνέπειες στὴν πνευματικὴ ζωὴ ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας στὸ μέλλον ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς πνευματικῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Με-

ταφυσικῆς. Τὸ δέντρο τῆς Ζωῆς δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει, ν' ἀνθοφορήσῃ καὶ νὰ καρποφορήσῃ παρὰ μόνο μέσα στὸ Φῶς καὶ ποτὲ μέσα στὸ Σκοτάδι. Καὶ τὸ φῶς τῆς Ζωῆς, τὸ ἀπόλυτο κι' αἰώνιο φῶς τῆς Ζωῆς, εἶναι μόνο τὸ φῶς τοῦ Πνεύματος καὶ ποτὲ τῆς Ὑλης. Ἡ Ὑλῆ δὲν εἶναι τὸ Φῶς, ἀλλὰ τὸ Σκοτάδι. Καὶ στὸ φῶς τῶν τελευταίων θεωριῶν τῆς Ἐπιστήμης δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μορφή τῆς ζωῆς τοῦ ὄντος, (τοῦ πνευματικοῦ στὸ βάθος τοῦ ὄντος), μιὰ στιγμή τῆς ζωῆς τοῦ Πνεύματος. Ὁ ὕλισμός, στὸ φῶς καὶ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ 20οῦ αἰῶνα, εἶναι σήμερα, στὴν πραγματικότητα, ἕνας νεκρός, ἕνα πτώμα.

2. Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξη τῶν λόγων τῆς καταδίκης τοῦ ὕλισμοῦ ἀπὸ τὴ Φιλοσοφία ἐπιβάλλεται ν' ἀκουστῆ καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ἐπιστήμης γιὰ τὴν καταδίκη τῆς τοῦ ὕλισμοῦ. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό εἶναι, στὰ μάτια μας, καλύτερο κι' ἐποικοδομητικώτερο ν' ἀκουστῆ αὐτούσια ἡ ἴδια ἡ φωνὴ τῶν κυριώτερων κι' ἐγκυρότερων παγκοσμίου κύρους ἐκπροσώπων τῆς Ἐπιστήμης τοῦ 20οῦ αἰῶνα.

Καὶ πρῶτα — πρῶτα ἡ φωνὴ τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ καὶ φιλοσόφου, τοῦ Henri Poincaré (1853 — 1912), ἐνὸς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐπιστημονικὰ πνεύματα τῶν τελευταίων αἰώνων, κατὰ τὸν δριψῶτατο χαρακτηρισμὸ τοῦ μεγάλου Γάλλου φιλοσόφου Émile Boutroux. Ὁ H. Poincaré, στὸ φῶς τῶν καταπληκτικῶν θεωριῶν τῆς Νέας Φυσικῆς τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνα, στὰ 1909 διακήρυξε: «Μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς ἀνακαλύψεις, ποὺ ἔφεραν στὸ φῶς καὶ ἔχουν διακηρύξει στὰ τελευταῖα χρόνια οἱ φυσικοί, εἶναι ἡ ἀνακάλυψη, πὼς δὲν ὑπάρχει Ὑλῆ.» Ἐπίσης ὁ Poincaré, τὸν ἴδιο καιρὸ, εἶπε τὸ ἐρώτημα: «Ἄν δὲ θᾶπρεπε, στὸ φῶς τῶν νέων αὐτῶν θεωριῶν τῆς Φυσικῆς, νὰ καταλήξουμε στὸ συμπέρασμα, πὼς ἔφτασε τὸ τέλος τῆς Ὑλης.»

Ἐπίσης ὁ διάσημος Γάλλος φυσικός καὶ φιλόσοφος Louis de Broglie στὸ ἔργο του «Φυσικὴ καὶ Μικροφυσικὴ» (Ἐκδ. Alb. Michel, 1947, σελ. 291) γράφει αὐτολεξεί: «Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς τοῦ καιροῦ μας, ψύματα ἐνὸς ἀπλοῦ Ρεαλισμοῦ, υἱοθέτησαν μιὰ ὀρισμένη ὕλιστικὴ καὶ μηχανιστικὴ μεταφυσικὴ καὶ τὴ μεταφυσικὴ αὐτὴ ἐθεώρησαν ὡς ἔκφραση τῆς ἐπιστημονικῆς ἀλήθειας. Ἡ συντριβὴ τῆς μεταφυσικῆς αὐτῆς εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγάλες ὑπηρεσίες τῆς Νέας Φυσικῆς τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ Νέα Φυσικὴ μᾶς ἔκαμε νὰ ἰδοῦμε ὀρισμένα φιλοσοφικὰ προβλήματα ἀπὸ τελείως νέες ἀπόψεις.» Καὶ στὴ σελ. 162 τοῦ ἴδιου ἔργου του ὁ Louis de Broglie τονίζει: «Ἡ Μικροφυσικὴ μᾶς ἀποκάλυψε, πὼς ὁ Χῶρος καὶ ὁ Χρόνος εἶναι στατικὲς ἐννοιες, ἔσεισε τὸ Ντετερμινισμὸ κι' ἔριξε παράξενες ἀμφιβολίες ἀπέναντι στὸ πρόβλημα τῆς ἀτομικότητος τῶν ἀπειροελάχιστων στοιχειωδῶν μορίων. Μᾶς ἀποκάλυψε τὶς συμπληρωματικὲς ἀπόψεις τῆς πραγματικότητος. Αὐτοῖς ἴσως μᾶς βοηθήσῃ νὰ νοιώσουμε τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς.»